

Refleksija uprizoritve

Volčje srce

Ko narava postane navdih za umetnost, gre vselej za neobičajen spoj dveh na prvi pogled nasprotujočih si življenjskih silnic – naravne/spontane (ki živi sama zase in mimo človeka) in umetne/konstruirane (ki jo ima človek vedno pod nadzorom). Uprizoritev *Volčje srce* svoj temeljni motiv, še bolj pa navdih najde v figuri volka Slavca, ki pa ni kar tako izmišljen lik, ampak realno bitje oziroma tisti »dokumentarni moment«, ki odrski postavitvi nalaga dodano vsebinsko in sporočilno vrednost. Ne gre namreč le za še eno običajno variacijo prerisa živalskega sveta v lutkovno-igrani format, pač pa za premišljen, gledalcu dostopen stik znanosti in umetnosti, ki druga drugo oplajata in si vzajemno ponudita prostor za navdih in interpretacijo.

Volk Slavc, ki so ga biologi zasledovali s telemetrično ovratnico in rekonstruirali njegovo potovanje od Slavnika na Krasu do Lessinie na severu Italije, se v *Volčjem srcu* znajde kot večnamenski akter; na eni strani je to imenitna in pustolovska zgodba o njemu, a prav toliko je to tudi zgodba o Rudiju, navdušencu volkov, ki ga je že od malih nog vleklo v naravo, v gozd, v divjino, v prvinskost. Skozi njegovo odločnost, »norost« in strast po raziskovanju neznanega se v uprizoritvi brez prisile in povsem spontano razpre ena ključnih poant: strah vedno izhaja iz nevednosti in neznanja, zato je to blokado treba nujno preseči in se čim bolj približati dejanski podobi resničnega. In kdo, če ne ravno lik volka – ki je v kolektivnem, pravljичnem in mitološkem kontekstu skoraj praviloma predstavljen in razumljen kot krvoločna zverina – je v takem primeru idealno simbolna priložnost za naš nov, spreobrnjen in osvežen vidik na vse, kar je »drugačno, nedostopno in nevarno« na tem svetu. Obenem je močen akcent položen tudi na motiv osamosvajanja, ki je v volčjem sistemu krut, a zato bistven pri soočenju z realnostjo preživetja, ki zahteva nenehno učenje ter razvijanje lastnih zmogljivosti in iznajdljivosti.

Volčje srce se na popotovanje po sledih Slavca, odstiranja njegovega biotopa, preživetvenih strategij in razkrivanja njegovih (od bojevnih do ljubezenskih) dogodivščin poda prek različnih odrskih disciplin; od živega izvajanja glasbe in songov, senčnega gledališča, lutkovnih silhuet, naglavnih mask, plesa in interakcije z občinstvom. Skratka, skozi precej raznovrstnih izvedbenih prvin, ki pa med seboj delujejo usklajeno in dopolnjujoče, občutek za pravo mero posamičnih izraznih elementov (ki v svoji natančnosti nikoli ne pozabijo vsaj na zrno dobrodošle samoironije!) pa celoti vgrajuje dramaturško dinamiko in dražljivo nepredvidljivost. Uprizoritev zadosti številnim namenom in učinkom (in s tem tudi profilom občinstva): je poučna, duhovita, kritična in gledališko polnokrvna. Razpira pomembna in vse bolj ključna vprašanja o človekovem razmerju z naravo, osvetljuje njene zakonitosti in prinaša vpogled v enigmatičnost živalskega sveta, v njegovo realno »zakulisje«, ki je sicer pogosto neizprosno, a skoraj praviloma zmeraj veličastno.

Zala Dobovšek